

memòria i descampat

25 anys amb Paco Morgado

6 NOVEMBER 2014

tags: Escola d'Art Salt, Paco Morgado

Paco Morgado (Sevilla, 1950) fa 25 anys que dirigeix la seva pròpia **escola d'art** (<http://pacomorgadotallerescola.blogspot.com.es/>) a Salt. El secret d'aquest artista autodidacta cal cercar-lo en la seva aposta radical per la llibertat creativa.

(<https://eudaldcamps.files.wordpress.com/2014/11/dscn0154.jpg>) Fa un parell d'anys, l'artista Luis Camnitzer va pronunciar al Museu Nacional d'Art de Bogotà una polèmica conferència titulada «La ensenyança del arte como fraude»: si tenim en compte que Camnitzer ha dedicat mitja vida a la docència artística —concretament a la Universitat de Nova York—, aleshores és relativament senzill veure en el títol del seu parlament una provocació o, com a mínim, un enunciat parcial. És a dir: per aquest uruguaià d'origen alemany (quan ell tenia només 14 mesos, la seva família va emigrar fugint del nazisme) el suposat «fraude» de l'ensenyament artístic rau en l'ordre de les «promeses» que fa i, de manera anàloga, en la seva incapacitat per complir-les. La qüestió, subratlla Camnitzer, és que no hi pot haver sortida real en el mercat de treball per l'allau d'alumnes que, any rere any, es matriculen a les Facultats de Belles Arts d'arreu del món. O, encara pitjor: a cada alumne se li exigeix una singularitat per tal de reeixir en el seu intent de fer-se artista que, la majoria de vegades,

l'acaba portant a un carreró sense sortida on es converteix en víctima d'ell mateix. El títol d'un dels seus principals llibres és revelador: Didáctica de la Liberación.

(<https://eudaldcamps.files.wordpress.com/2014/11/dscn0156.jpg>) Parlem de Camnitzer per referir-nos a Paco Morgado

DSCN0156

1 de 2

03/11/15 12:01

perquè, sense proposar-s'ho, aquest gironí/saltenc d'adopció ha portat a la pràctica bona part de l'ideari d'un teòric que també es reivindica com a artista i pedagog: al llarg de 25 anys, Morgado s'ha dedicat a fomentar la llibertat creativa dels seus alumnes. De fet, sobreviure un quart de segle a les inclemències del sector de la cultura és símptoma de bona salut: «El segon any de la crisi —comenta amb satisfacció— vaig fer un rècord de matriculacions amb 110 alumnes. Suposo que això només s'explica si creiem que l'Escola té alguna funció que la gent considera important». I la té: Morgado explica que algun alumne fa més de 20 anys que està amb ell, i un quants que porten una dècada llarga matriculats a les seves classes, un fet, no cal dir-ho, que té més a veure amb l'amistat i l'ambient de treball relaxat que es respira a l'aula de pintura que no pas amb la possibilitat de seguir aprenent. Ell ho té clar: «Tinc més amics que alumnes». Potser per això la seva entranyable gossa Jana es passeja pel taller com podria fer-ho pel menjador de casa: perquè sap que es troba en una gran família.

(<https://eudaldcamps.files.wordpress.com/2014/11/dscn0160.jpg>) Una família, a més, que creix: la incorporació de Marc Fonsdeviela o del magnífic Il·lustrador digital Rafater (Rafael Teruel) a l'equip docent ha permès incorporar noves disciplines als formats tradicionals. Al dibuix i a la pintura cal sumar-hi l'art digital, l'aerografia, el còmic i el disseny gràfic, llenguatges expressius que Morgado intenta presentar de forma horitzontal, sense jerarquies artificials, mantenint-se fidel tan sols a uns principis que ha descobert de manera autodidacta. En paraules seves: «Pintar s'ha convertit en una necessitat. Com una manera de ser i estar aquí i ara, en relació amb tot allò que hi ha i passa allà fora i del que jo també formo part, no com a

observador sinó com a participant. Representa una actitud d'observació i comprensió; de reflexió i exposició; d'aprenentatge i expressió; de superació i invenció... Pretenc captar i pintar fenòmens, fets, comportaments, més que no pas objectes. L'objectiu és donar la meua opinió a través de l'obra. I pinto amb la pretensió d'anar superant estereotips, pors, complaences... Utilitzant els recursos tècnics que tinc a l'abast, però intentant donar-los, cada vegada, menys rellevància. És a dir: gaudeixo molt fent el que faig».

Doncs això: gaudir de la feina sense esperar ni prometre res a canvi. Vet aquí el secret de sobreviure a les crisis envoltat d'amics en una Escola d'Art a Salt. Com diria Camnitzer, pura didàctica de l'alliberament.

from → Noms i llocs de l'art a Girona

No comments yet

[Blog at WordPress.com.](#)

[The Vigilance Theme.](#)